

BERTÓTI JOHANNA
TISZTÍTÓ FÉNY

A fény tisztít – mondta apa.
Különös... Hiszen nem szappan...

Átlátszó, és lehetetlen
érinteni. De ő engem

megérinthet, például ha
napfény simiz. Hú, ez furcsa!

Mert azt érzem – hihetetlen! –,
hogy valami tisztul bennem.

SZÁVA CSANÁD
GYERTYALÁNG

Nem értem, a gyertya kis lángja
hogyan visz életet a homályba.
Hogyan lehet, hogy a sötétség
pillanat alatt semmivé ég,

és a helyén megcsillan minden,
és szomorú fekete nincsen,
és ugyanúgy, mint a szobában
bent is csak a lángot csodálom.

SZIA, MÁTYÁS!

Szia, Mátyás!

– Isten áldjon, szép gyermekem! Honnan ismersz? Mi a neved, honnan származol?

– Az enyém is Mátyás, de Matyinak szólítanak. Itt élek, a városban. Naponta kétszer is elmegyek erre, iskolába menet és jövet. A nagyapám többször mesélt rólad és bajtársaidról. Tudom, hogy Fadrusz János készítette a szobrotokat, és olvastam, milyen izgalmas volt, amikor bevontatták a Főtérrre ezt a kolosszust. De nem tudom, kellett-e suliba járnod? Milyen volt a gyerekkorod? Valamit olvastam egy Arany János-balladában... És rengeteg mesében benne vagy. Ha látnád a rajzfilmeket, olvasnád a

meséket, mondákat, megmondhatnád nekem, mi igaz és mi nem...

– Halljátok, jó vitézeim? Kinizsi? Szapolyai? Bizonyára jártál a szülőházamban is! Magyar! Báthory! Nézzétek, még él oly emberpalánta a földön, akit érdekelnek elődei! Emeljétek magasra diadalmas zászlóinkat, hadd lobogjanak a februári szélben! Volt egyszer egy művésztörténész, Lyka Károly nevű. Nem hitte, hogy Báthory áll mellettem. Azt gondolta, Fadrusz úr saját képmását adta az ő alakjának. Szerintem mindkettőre hasonlít. A nemes arcél kemény jellemet takar, csak az orr, az orr sokszor kényes pontja az ábrázolásnak...

– A szülőházad utcájában már jártam. Halottam, hogy szinte véletlenül születél itt. A vajdahunyadi várban felújítási munka zajlott, és édesanyád elmenekült a felfordulásból. Az épületben még nem jártam. A táblát elolvastam, és tata azt mondta, nemsokára kiállításra megyünk oda. De milyen zászlók ezek?

– Hét lobogó van. Kinizsi jobb kezével magasra emeli Csehország lobogóját, baljában félig földre hajtva a török birodalmi zászló. Magyar Balázs balkézével dől a Boszniaé. A földön fekszik, hegyével a második lépcsőn, a kis, lófarkas janicsár zászló. Mátyástól balra az egyik fekete seregbeli vezér jobb kézzel emeli az osztrák birodalmi lobogót, baljában lefelé fordítja Bécs városáé, a földön hever még a lengyel zászló. Minderről már 1902-ben is írtak a kolozsvári Történelmi Lapok. Szabó Sámuel 1848-49-es honvéd főhadnagy jegyezte le mindezt. Később egy Funar nevű patrióta polgármester idejében egyes nemzeti színek padokon és személtádkon is megjelentek. De csak múlt divat volt. Most meg úgy látom, az okospad a divat, de a piaci zsvaj nem szűnik, sokszor karácsonyt várva vagy tavaszra áhítózza nyüzsög a nép. Félek, elvakítja a fény, a csillogás.

– Mesét olvastam egy boldog hercegről. Jó barátja volt egy fecske. Neked hollód van. Kapsz még levelet? Kik írnak neked és mit?

– Hollóim igencsak elszaporodtak, a galambokról, verebekről nem is szólva. Napközben nagy a zaj, nem hallani a szárnyzuhogást. Néha, csendes februári hajnalokon erre jár egy csillogó éjtollú holló. Felszáll a templomtoronyra, és azt suttogja: hova lettek a fenyők? Nyáron arról mesél, hány nézelődő vendég fordul meg Vajdahunyadon, Visegrádon vagy a Budai palotában. Elmondja, hogy él most a magyar. Béke van-e a világban. Újabban több rossz hírt kapok, mint jót, de amíg ilyen ifjú emberpalánták járnak-kelnek a kincses városban, abba vetem minden bizodalmam, hogy nem változunk szívtelen okos várossá, hanem őseink és múltunk kincseit is őrizzük szívünkben.

– Mit üzensz a legfiatalabb városlakóknak? Mi a legfontosabb dolog a világon?

– A szív és az őrzött kincs, fiam. És a munka. Tegyenek mindent legjobb tudomásuk szerint. A többit bízzák a Jóistenre. Minden délben, amikor a harang megkondul, gondoljanak arra, hány csatát vívtak az őseik, míg végül győzelmet arattak Nándorfehérvárnál! Hallgassanak zenét, olvassanak, fessenek, táncoljanak, edzék a testet is! Örvendezzenek a farsangi multságok idején, gyűjtsanak fáklyákat, ahogy eddig is! Akkor látni fogom, hogy bennük is jobb, szabadabb jövő szeretetének a tüze lobog, ahogy annak idején a mi hitünknek is ez volt a parazsa.

– Köszönöm, hogy szóba álltál velem, eljövők máskor is, amikor úgy engedi az időm.

– Kísérje utadat a Napsugár! Vagy ahogy ti mondjátok: Szia, Matyi!

– Szia, Mátyás! Isten áldjon, jó királyom!

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

